

[Arbejdsministeren]

de, at der nu ændredes ved dette led i de vedtagelser, der er sket her i folketinget.

På denne baggrund kan regeringen ikke medvirke til at fremme det forslag, som er fremsat her i dag.

Hans Jørgen Jensen (S):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Erling Dinesen, er forhindret i at være til stede, skal jeg fremføre socialdemokratiets stilling til forslaget.

Principielt er det socialdemokratiets opfattelse, at alle aftaler indgået mellem arbejdsmarkedets parter bør respekteres på en sådan måde, at lovindgreb så vidt muligt undgås. De senere års økonomiske kriser førte imidlertid frem til augustforliget af 1976, hvor et flertal i folketinget henstillede til arbejdsmarkedets parter, at lønstigninger holdes inden for 6 pct. pr. år i 1977-78 og i 1978-79, inklusive dyrtidstillæg.

Mæglingforslaget af den 24. marts 1977 fra forligsmanden byggede på augustforligets intentioner om 6 pct. stigning pr. år. Som bekendt blev mæglingforslaget forkastet af arbejdsgiverne, men vedtaget af lønmodtagerne med stor majoritet.

Mæglingforslaget blev, den givne situation taget i betragtning, ophøjet til lov, hvilket førte til loven om midlertidig indbetaling fra statens side til Arbejdsmarkedets Tillægspension af visse dyrtidsportioner, der blev vedtaget i folketinget den 27. maj 1977. Dette vil i praksis sige indbetaling af dyrtidsportioner ud over én, der udløses den 1. september, respektive den 1. marts.

Denne løsning skal imidlertid sammenholdes med augustforligets andre tanker om, at kapitalgevinster på jord og fast ejendom skal have en rimelig beskatning, at kontrollen med priser og avancer skal skærpes, at liberale erhvervsindtægter også skal holdes inden for en 6 pct.s ramme, og at der skal tages skridt til, at lønmodtagerne får medejendomsret til dansk erhvervsliv, på en eller anden måde bliver medejere af egne arbejdspladser.

Gennemføres intentionerne i augustforliget, kan det gøre erhvervslivet konkurrencedygtigt og være med til at skabe bedre balance i landets økonomi, hvilket var forudsætningerne for det indgreb, der skete. Skal vi sige det mere bredt, så mener vi, at august-

forliget vil medføre en mindskelse af den nuværende arbejdsløshed.

Socialdemokratiet tror på denne politik og afviser derfor det af VS, SF og DKP fremsatte forslag, der som konsekvens – det vil jeg gerne understrege – i den nuværende situation blot vil øge arbejdsløsheden.

Lawaetz (FP):

Jeg vil gerne indledningsvis slå fast, at disse ekstraordinært indbetalte dyrtidsportioner er bogført på en særlig konto, hvorved forstås, at man ikke indtil dette øjeblik har taget stilling til, hvorledes de skal konteres senere, og hvorledes de skal anvendes. Hvis der var taget stilling til det, behøvede vi ikke at have det forslag, der ligger på bordet i dag. Der står ganske enkelt i forslaget, at alle virkninger af lov nr. 230 neutraliseres. Det kan simpelt hen ikke lade sig gøre. Sket er sket.

Der står i øvrigt i bemærkningerne, at det drejer sig om en milliardforæring til arbejdsgiverne, betalt af arbejdere og lønmodtagere. Det er ikke korrekt. Det beløb er taget af statskassen, det vil sige, at det er betalt af samtlige skatteydere i Danmark. Det nærmeste, man kunne nå til retfærdighed, var således at give skatteyderne pengene igen. Det kunne lade sig gøre i praksis ved at overføre milliardbeløbet til den slunkne statskasse og fordele det tilbage til skatteyderne gennem fremtidige skattelettelser. Det vil fremskridtspartiet gerne gå ind for.

Meningen med forslaget, som jeg i den nuværende situation godt tør benævne et reklameforslag fra VS, SF og DKP, er naturligvis, at skatteydernes penge skulle udbetales til lønmodtagerne – og kun til dem.

For det første ville det være en favorisering i forhold til andre borgere, takket være vores skattesystem.

For det andet glemmer man helt grundlaget for denne lov. Som arbejdsministeren var inde på det, var der to væsentlige forudsætninger: at holde omkostningerne nede og at foretage en finansstramning. En udbetaling ville virke stik modsat, nemlig svække flertallets ønske om en finansstramning og uvilkårligt virke omkostningsfordyrende, idet lønmodtagerne ville betragte disse dyrtidsportioner som en næsten selvfølgelig lønforbedring ved de næste overenskomstforhandlinger.